

Sygn. akt. I.C. 21/14

Dnia 25 marca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Nowym Sączu Wydział I Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Maria Tokarz

Protokolant : starszy sekr. sąd. Agata Kasalik

po rozpoznaniu w dniu 25 marca 2015 r. w Nowym Sączu

na rozprawie

sprawy z powództwa J. G.

przeciwko M. K. (1), P. K.

o zapłatę

I. zasądza solidarnie od pozwanych M. K. (1) i P. K. na rzecz powoda J. G. kwotę 387.156,16 (trzysta osiemdziesiąt siedem tysięcy sto pięćdziesiąt sześć 16/100) złotych z odsetkami ustawowymi od dnia 20 grudnia 2013 r. do dnia zapłaty;

II. w pozostałej części powództwo oddala;

III. zasądza solidarnie od pozwanych M. K. (1) i P. K. na rzecz powoda J. G. kwotę 23.214 (dwadzieścia trzy tysiące dwieście czternaście) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Sygn. akt IC 21/14

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 25.03.2015 r.

Pozwem inicjującym niniejsze postępowanie powód J. G. domagał się zasądzenia solidarnie od pozwanych P. K., M. K. (1) kwoty 401.075,36 zł wraz z odsetkami umownymi, w wysokości 16 %, ale nie więcej niż czterokrotność wysokości stopy kredytu lombardowego NBP od dnia 17.12.2013 roku do dnia zapłaty oraz zasądzenia od pozwanych solidarnie na rzecz powoda kosztów postępowania .

Podczas rozprawy w dniu 25.03.2015 r. pełnomocnik powoda sprecyzował żądanie w zakresie odsetek, żądając zasądzenia odsetek ustawowych od kwoty 401.075,36 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

Uzasadniając swoje żądanie powód podniósł, że w dniu 31.07.2006 r. roku w B. zawarł z pozwanym P. K. umowę pożyczki na kwotę 150.000 zł. Termin zwrotu pożyczki strony w umowie ustaliły na 31.12.2007 roku. W przypadku braku zapłaty pożyczonej kwoty w wyznaczonym terminie, P. K. zobowiązał się do zapłaty na rzecz powoda odsetek umownych za opóźnienie w wysokości 6% miesięcznie, matka pozwanego P. K., M. K. (1) poręczyła za terminowe wykonanie umowy pożyczki. P. K. mimo wielu zapewnień, do chwili obecnej nie zapłacił kwoty wynikającej z umowy pożyczki. Również poręczycielka pozwana M. K. (1), pomimo wezwań nie wykonała zobowiązania swojego syna. Jako zabezpieczenie umowy pożyczki P. K. i M. K. (1) wystawili weksel in blanco, który powód wypełnił zgodnie z deklaracją wekslową. Powód wpisał kwotę 401075,36 zł, tj. kwotę kapitału 150 000 zł do której doliczył odsetki w najwyższej dopuszczalnej przepisami prawa wysokości. Jako termin zapłaty powód wpisał dzień 16.12.2013 r. Pozwana M. K. (1) podpisując również umowę pożyczki potwierdziła, że znana jest jej treść i zgadza się na nią. Odsetki umowne

przewyższają odsetki maksymalne wg k.c. w związku z czym powód stosownie do treści art. 359 § 2^(2kc) żąda tylko odsetek maksymalnych.

Pozwana M. K. (1) w złożonej odpowiedzi na pozew (k-59) wniosła o oddalenie powództwa w całości. Przyznała, że 31.07.2006 r. poręczyła zawarcie umowy pożyczki przez swojego syna na kwotę 150.000 zł, ale kwota ta jej zdaniem wraz z gigantycznymi odsetkami została zwrócona powodowi. Podała, że jest to kolejna próba wymuszenia przez powoda ponownej spłaty pożyczki.

Pozwany P. K. w swojej odpowiedzi na pozew (k-67) również wniósł o oddalenie powództwa, przyznał że zawarł w dniu 31.07.2006 r. z powodem J. G. umowę pożyczki, ale w całości ją spłacił. Podczas rozprawy w dniu 23 maja 2014 r. (k. 77, 00:06:55) pozwany podał, że posiada pokwitowania w notesie, którego na rozprawę zapomniał. Pozwany P. K. złożył w dniu rozprawy 10 października 2014 r. oryginał notesu /kalendarza/ z 2007 r., na którego ostatniej stronie widnieje zapis „zwrot pożyczki z odsetkami” pod spodem znajdują się daty i kwoty oraz podpis (...) (k. 100). Natomiast podczas rozprawy w dniu 25 marca 2015 r. (k. 167, 00:15:46) pełnomocnik pozwanych podniósł zarzut przedawnienia roszczenia powołując się na art. 118 kc. Wskazał, iż powód wytoczył powództwo z siedmioletnią zwłoką, a ilość udzielonych pożyczek, ich rozmiar, wysokość odsetek oraz pozostałe okoliczności wskazują na profesjonalny charakter działalności powoda. Wprawdzie powód nie zaewidencjonował tej działalności w ewidencji działalności gospodarczej ale nie ma to znaczenia dla stwierdzenia, że powód w niniejszej sprawie względem pozwanych działał jako przedsiębiorca. Zdaniem pozwanych w chwili udzielania pożyczki powód działał również w innych branżach nie realizując obowiązku rejestrowego. Według pozwanych zgodnie z treścią art. 118 kc dochodzone w tej sprawie roszczenia o zwrot pożyczki i odsetek podlegają trzyletniemu przedawnieniu, bo wynikają z działalności gospodarczej, a termin ich spełnienia upłynął na długo zanim doszło do wypełnienia weksla in blanco i wytoczenia powództwa. Dodatkowo pozwani złożyli wyciąg z konta D. K. na okoliczność, że w datach ujawnionych w notesie pobierała ona z konta określone kwoty, które następnie były przekazywane powodowi.

Powód zaprzeczył, aby kiedykolwiek kwitował odbiór kwot w notesie pozwanego jak również aby widniał tam jego własnoręczny podpis. Zarzucił, iż nie można przyjąć, że powód udzielając pożyczek działał jako przedsiębiorca, bowiem pożyczka była udzielona nieodpłatnie a odsetki stanowiły jedynie sankcję za niezwrócenie pożyczki w terminie, natomiast główną cechą prowadzenia działalności gospodarczej jest osiągnięcie zysku.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Strony знаły się przed zawarciem umów pożyczek. Pozwany P. K. potrzebował pieniędzy na budowę pensjonatu. Zależało mu na czasie, dlatego nie zwrócił się o kredyt do banku. Powód posiadał środki finansowe, zatem pozwany wykorzystując dobrą znajomość z J. G., pożyczył od niego pieniądze ze zobowiązaniem zwrotu w krótkim terminie.

(dowód: zeznania powoda k. 103, 00:52:01, częściowo zeznania pozwanego P. K. k. 103, 01:05:27, częściowo zeznania świadka D. K. k. 102, 00:22:06)

W dniu 31 lipca 2006 r. w B. powód J. G. udzielił pozwanemu P. K. pożyczki w kwocie 150 000 zł. Zgodnie z pkt. II tej umowy pożyczkobiorca zobowiązał się do zwrotu gotówką do rąk pożyczkodawcy kwotę pożyczki nie później niż w dniu 31 grudnia 2006 r. W przypadku nieuregulowania należności w terminie pożyczkodawca naliczy odsetki w kwocie 6% za każdy miesiąc zwłoki. Umowa została podpisana przez strony a także przez M. K. (1), która działała jako poręczycielka.

(dowód: umowa pożyczki k. 95, oświadczenie M. K. (1) k.77, 00:08:18)

Dodatkowo zabezpieczenie spłaty przedmiotowego zobowiązania stanowił weksel in blanco, który podpisali P. K. oraz M. K. (1). Zgodnie z zawartą przez strony deklaracją wekslową w razie opóźnienia przez wystawcę o co najmniej 7 dni w stosunku do terminu płatności wystawca upoważnił wierzyciela do wypełnienia weksla in blanco, w szczególności wpisania według swojego uznania daty i miejsca wystawienia oraz daty płatności, miejsca płatności, uzupełnienia

weksla o klauzulę "bez protestu", wypełnienia weksla na sumę wekslową wraz z przysługującymi odsetkami i kosztami ubocznymi.

W dniu 18 listopada 2013 r. oraz 5 grudnia 2013 r. i 17 grudnia 2013 r. zostały wystosowane do pozwanych ostateczne wezwania do zapłaty i wykupu weksla. Dłużnicy wekslowi nie wywiązali się ze zobowiązania wekslowego. Powód wypełnił weksel zgodnie z deklaracją wekslową, wpisał kwotę 401075,36 zł, na która składała się kwota pożyczki w wysokości 150000 zł wraz z odsetkami. Jako termin zapłaty wskazał dzień 16 grudnia 2013 r.

(dowód: umowa pożyczki z dnia 31 lipca 2006 r. k. 95, deklaracja wekslowa k. 97, weksel k. 6 i 41, listy upominawcze pełnomocnika powoda k. 37 i 38, wezwanie k. 39)

Oprócz w/w pożyczki w dniu 10.10.2006 roku w B. powód J. G. udzielił pozwanemu P. K. pożyczki w kwocie 100 000 zł. Zgodnie z punktem II przedmiotowej umowy- pożyczkobiorca zobowiązał się do zwrotu do rąk pożyczkodawcy pełnej kwoty jednorazowo w terminie do dnia 31.12.2006r. W przypadku nieuregulowania należności w terminie pożyczkodawca miał prawo naliczyć odsetki w wysokości 6% za każdy miesiąc zwłoki. W/w umowę poręczyli M. K. (1) i M. K. (2). Zabezpieczenie tej umowy stanowił również weksel in blanco wraz z deklaracją wekslową. Powód nie uzupełnił jednak weksla, gdyż nie złożył na nim podpisu M. K. (2). Postępowanie o zwrot tej pożyczki toczyło się w Sądzie Okręgowym w Nowym Sączu w sprawie pod sygn. IC 977/09, w której Sąd na mocy wyroku zaocznego z dnia 30 listopada 2009 r. i wyroku z dnia 19 marca 2010 r. zasądził żadaną kwotę.

(dowód: umowa pożyczki z dnia 10.10.2006 r. k. 16, deklaracja wekslowa k. 17, weksel k. 18, wyrok zaoczny k. 33 i wyrok z dnia 19 marca 2010 r. k. 83- wszystko w aktach IC 977/09)

Powód udzielił pozwanemu również pożyczkę w dniu 26.04.2006 r. na kwotę 45000 zł, którą również poręczyli M. i M. K. (2). Według tej umowy pozwany P. K. miał zwrócić pożyczkę do dnia 31 maja 2006 r. a w przypadku nieuregulowania należności w terminie był zobowiązany do płacenia 10% odsetek w skali miesiąca. Na formularzu tej umowy widnieją zapisy, że pozwany "dopożyzył" jeszcze od powoda w dniu 27.04.2006 roku kwotę 5000 zł, w dniu 29.12.2006 roku kwotę 5000 USD, a w dniu 5.01.2007 roku kwotę 30 000 zł.

O zwrot pożyczki z dnia 26 kwietnia 2006 r. toczyło się postępowanie przed Sądem Okręgowym w Nowym Sączu w sprawie o sygn. IC 1138/11, w której zasądzono na rzecz powoda w oparciu o wyrok z dnia 16 października 2012 r. kwotę 47272,80 zł.

(dowód: umowa pożyczki z dnia 26.04.2006 r. k. 6, wyrok z dnia 16 października 2012 r. k. 178- wszystko w aktach IC 1138/11 Sądu Okręgowego w Nowym Sączu)

O zwrot pożyczki z dnia 27 kwietnia 2006 r. i 29 grudnia 2006 r. toczyło się postępowanie przed Sądem Rejonowym w (...) w sprawie IC 65/13, w której na mocy wyroku z dnia 16 kwietnia 2013 r. zasądzono na rzecz powoda kwotę 15 281 zł.

(dowód: akta IC 65/13 Sądu Rejonowego w Z.a w nich pozew k. 1-2 i wyrok z dnia 16 kwietnia 2013 r. k. 44)

O zwrot pożyczki z dnia 5 stycznia 2007 r. w kwocie 30000 zł toczyło się postępowanie przed Sądem Rejonowym w Z. w sprawie o sygn. IC 66/13, w której na mocy wyroku z dnia 16 kwietnia 2013 r. Sąd zasądził od powoda na rzecz P. K. kwotę 30000 zł.

(dowód: akta IC 66/13 Sądu Rejonowego w Z. a w nich pozew k. 1-2 i wyrok k. 43)

O zwrot pożyczki z dnia 27 kwietnia 2006 r. toczyło się postępowanie przed Sądem Rejonowym w Z.w sprawie IC 634/13 upr, w której Sąd na mocy wyroku zaocznego z dnia 10 czerwca 2014 r. zasądził żadaną kwotę. Pozwany nie złożył sprzeciwu od tego wyroku

(dowód: akta IC 634/13 upr a w nich pozew k. 1 i 2 i wyrok zaoczny z dnia 10 czerwca 2014 r. k. 82)

Pozwany P. K. nie spłacił w terminie należności wynikającej z umowy z dnia 10.10.2009 roku. Gdy powód przebywał w więzieniu matka i żona powoda mimo, że nie posiadały żadnego upoważnienia od powoda zwróciły się do pozwanego P. K. o zapłatę kwot wynikających z umowy pożyczki, gdyż znajdowały się w trudnej sytuacji materialnej. Pozwany P. K. jedynie w dniu 3.06.2008 roku wpłacił H. G.- matce powoda oraz A. C. kwotę 10.000 zł, w dniu 10.06.2008 roku wpłacił A. C. kwotę 10.000 zł, w dniu 26.08.2008 wpłacił A. C. i H. G. kwotę 10.000 zł, w dniu 30.08.2008 roku A. C. wpłacił kwotę 10.000 zł. Kwotę łącznie 40.000 zł powód zaliczył na poczet spłaty zadłużenia wynikającego z umowy pożyczki z dnia 26.04.2006 r. Powyższe kwoty pozwany P. K. wybierał w banku w obecności swojej żony, gdyż to ona prowadziła działalność gospodarczą. Nigdy nie była ona jednak świadkiem przekazywania przez pozwanego powodowi ani członkom jego rodziny żadnych należności.

Po wyjściu z więzienia w lipcu 2009 roku powód zwrócił się do pozwanego z żądaniem zapłaty kwoty wynikającej z umowy pożyczki z dnia 10.10.2006 roku.

(dowód: pokwitowania wpłat k. 39, zeznania powoda k. 75-76, częściowo zeznania pozwanego P. K. k. 76-77, uzasadnienie wyroku k. 93- wszystko w aktach IC 977/09 SO w Nowym Sączu)

Pozwany P. K. ani jego matka M. K. (1) nie spłacili żadnej kwoty należnej z umowy pożyczki z dnia 31 lipca 2006 r. Przedłożone z notesem przez pozwanego pokwitowanie odbioru kwot pożyczek nie zostało sporządzone ręką powoda. Podpis (...) został podrobiony metodą kopiowania bezpośredniego tzn. „na prześwit”, natomiast zapis literowy „zwrot pożyczki z odsetkami” oraz zapisy cyfrowe w postaci dat i kwot na ostatniej kartce kalendarza z 2007 r. zostały nakreślone przez P. K..

(dowód: opinia grafologiczna k. 113-121, notes z 2007r koperta k.100/)

Powód nie prowadził nigdy działalności gospodarczej i nie był wpisany w ewidencji tej działalności jako przedsiębiorca. Również pozwany P. K. nie był wpisany w ewidencji działalności gospodarczej. Taką działalność prowadziła jego żona D. K., posiadała także rachunek bankowy(fakty bezsporne).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów a to umów pożyczek, deklaracji wekslowych, weksli, orzeczeń sądów, znajdujących się w niniejszych aktach jak i w powołanych aktach związkowych, których wiarygodności i autentyczności nie kwestionowano oraz na podstawie zeznań stron.

Sąd podzielił w całości opinię biegłego z zakresu ekspertyz dokumentów inż. R. B. uznając ją za czytelną, wyczerpującą, logiczną, sporządzoną zgodnie ze zleceniem Sądu i aktualnym poziomem wiedzy technicznej i grafologicznej. Treść tej opinii nie była kwestionowana przez żadną ze stron.

Sąd uznał pokwitowanie znajdujące się na ostatniej stronie kalendarza z 2007 r. za nieprawdziwe, bowiem podpis pod wpisanymi tam datami i kwotami nie został złożony przez powoda. Same daty i wymienione obok nich kwoty nie świadczą jeszcze o tym, że były to środki pieniężne przekazywane powodowi z tytułu pożyczki z dnia 31 lipca 2006 r. Pomijając już fakt, że przy kwotach brak jest oznaczeń waluty to na niektóre zapisy z tego wykazu pozwany powoływał się w innych sprawach toczących się o zwrot w/w pożyczek w szczególności jak Sąd wyżej wykazał w sprawie IC 977/09 Sądu Okręgowego w Nowym Sączu. Nawet gdyby przyjąć jak głosi tytuł tego zapisku, że jest to spłata pożyczki to w świetle wielości pożyczek zaciąganych przez pozwanego u powoda trudno jest przyjąć, iż dotyczą one właśnie pożyczki z dnia 31 lipca 2006 r.

Odnosnie wyciągu z eurokonta znajdującego się na karcie 139-156 to po pierwsze ten wniosek dowodowy Sąd uznał za spóźniony, bowiem podczas rozprawy w dniu 26 maja 2014 r. (k. 77, 00:12:41) pozwany miał już zakreślony termin 14 dni do złożenia wszelkich wniosków dowodowych na okoliczność, że dokonał spłaty pożyczki pod rygorem ich pominięcia a składając dokument na ostatniej rozprawie nie wykazał, że nie mógł go przedłożyć wcześniej, tym bardziej, że powoływał się już na takie wypłaty w sprawie IC 977/09. Niezależnie od tego ten dokument nie ma

znaczenia dla rozstrzygnięcia, bowiem z samego faktu pobierania kwot z banku w określonych datach nie wynika, że zostały one przeznaczone na spłatę pożyczki dochodzonej niniejszym pozwem.

Sąd uznał za w pełni wiarygodne zeznania powoda. Powód zdaniem Sądu zeznawał przekonywująco i szczerze. Jego zeznania nie są dotknięte sprzecznościami i znalazły potwierdzenie w dokumentach zalegających w aktach niniejszej sprawy.

Zeznania pozwanego P. K. i świadka D. K. Sąd uznał za wiarygodne tylko w części, w której potwierdzili, że została zawarta umowa pożyczki z dnia 31 lipca 2006 r. oraz faktu bliskiej znajomości pozwanego i powoda. W pozostałej części w szczególności, w której zeznawali oni, iż pożyczka została zwrócona te zeznania są niewiarygodne. Są one przede wszystkim sprzeczne z wynikami badania pisma powoda, który swoim podpisem miał według twierdzeń pozwanego P. K. i świadka D. K. potwierdzić odbiór kwot szczegółowo wymienionych w notatniku. Pozwany P. K. twierdził, że powód pokwitował mu odbiór spłaconych rat pożyczek składając swój podpis w notesie, który trzymał na kolanach w swoim samochodzie, gdy przyjechał po odbiór ostatniej raty w dniu 22 sierpnia 2007 r. Również świadek D. K. potwierdziła, że stała obok samochodu i widziała jak powód składał rzekomy podpis. W świetle jednoznacznej opinii biegłego grafologa niekwestionowanej przez żadną stron, Sąd nie miał wątpliwości, iż powód nigdy nie pokwitował obioru jakiegokolwiek kwoty z tytułu spłaty pożyczki z dnia 31 lipca 2006 r. zatem zeznania te są oczywiście nieprawdziwe.

Zdaniem Sądu pozwany nie spłacił powodowi żadnej kwoty z zaciągniętej w dniu 31 lipca 2006 r. Żadna racjonalnie działająca osoba spłacająca duże zadłużenie nie postępuje tak jak pozwany, nie pobierając dowodów pokwitowania. Takie tłumaczenia w ocenie Sądu są absurdalne, bowiem przez brak własnej zapobiegliwości myśląc w kategoriach pozwanego powodowałby za każdym razem narażenie się na zarzut braku spłaty zadłużenia. Mało prawdopodobnym jest również, aby pozwany zrezygnował z potwierdzenia wpłaty tak dużych sum, licząc na łączącą go z powodem znajomość. Poza tym zeznania pozwanego co do wysokości własnego zadłużenia i łącznej kwoty przekazanej z tego tytułu powodowi nie są jednoznaczne. Gdyby pozwany faktycznie prowadził ewidencję spłat powoda dokładnie potrafiłby określić, z której pożyczki i jakie kwoty przekazał powodowi.

Sąd pominął również dowód z przesłuchania pozwanej M. K. (1), bowiem nie stawiała się ona dwukrotnie na wezwanie Sądu 10 października 2014 r. i na rozprawę dnia 25 marca 2015 r. Pozwana M. K. (1) była jedynie obecna na rozprawie dnia 23 maja 2014 r. podczas, której potwierdziła, to co napisała w odpowiedzi na pozew że była poręczycielem przedmiotowej pożyczki.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie. Zgodnie z treścią art. 720 §1 kc przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy. Sąd ustalił, iż powód takiej pożyczki, a pozwany P. K. nie wywiązał się z zobowiązania wynikającego zawartej z powodem umowy pożyczki z dnia 31.07.2006 roku. Również poręczycielka M. K. (1) nie spłaciła zadłużenia P. K..

W pierwszej kolejności Sąd rozpoznał podniesiony na ostatniej rozprawie przez pozwanych zarzut przedawnienia roszczenia z powołaniem się na o treść 118 kc .i tylko w określonych przez ten zarzut granicach tj. co do przedawnienia wynikającego z prowadzonej ewentualnie działalności gospodarczej. Według tego przepisu prawa roszczenia przedawniają się w terminie 10 lat, a związane z prowadzeniem działalności gospodarczej przedawniają się z upływem 3 lat. Postępowanie dowodowe nie wykazało aby powód czy pozwani prowadzili działalność gospodarczą. Żadne z nich nie legitymuje się wpisem do ewidencji działalności gospodarczej jako przedsiębiorca. Okoliczność o braku zaewidencjonowania działalności gospodarczej przez powoda została przyznana przez pozwanych. Natomiast pozwani zgodnie z ciężarem wynikającym z art. 6 kc nie wykazali, że prowadzili działalność gospodarczą i byli przedsiębiorcami. Taką działalność prowadziła żona pozwanego D. K., ale nie była stroną umowy.

Nie można podzielić twierdzeń pozwanych, iż z faktu udzielenia przez powoda pozwanemu 6 pożyczek wynika, iż prowadził on działalność gospodarczą, ponieważ po pierwsze sam pozwany przyznał, że zaciągał pożyczki nie od przedsiębiorcy ale od dobrego znajomego, po drugie wszystkie pożyczki były udzielone nieodpłatnie. Trzy z nich tj. z dnia 31 lipca 2006 r., 10 października 2006 r. i 26 kwietnia 2006 r. zawierały zapisy, że są udzielone na określony czas bez żadnego wynagrodzenia za korzystanie z tego kapitału, a jedynie w przypadku nie uregulowania należności w terminie będą naliczane odsetki. Zatem odsetek tych nie można traktować jako wynagrodzenia za udzielenie pożyczki. W razie nie zwrócenia przedmiotu pożyczki w oznaczonym terminie, biorący popada w stan opóźnienia i zostaje obciążony obowiązkiem wynagrodzenia dającemu pożyczkę szkody, jaką on poniósł w wyniku nieterminowego wykonania zobowiązania przez biorącego pożyczkę. Pełne zastosowanie ma wówczas artykuł 481 kc. Pozostałe trzy pożyczki tzw. „dopózyczenia” nie zawierały nawet zastrzeżenia zapłaty odsetek.

Zgodnie z art. 14. 1. ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej przedsiębiorca może podjąć działalność gospodarczą w dniu złożenia wniosku o wpis do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej albo po uzyskaniu wpisu do rejestru przedsiębiorców w Krajowym Rejestrze Sądowym. Natomiast w myśl art. 2 w/w działalnością gospodarczą jest zarobkowa działalność wytwórcza, budowlana, handlowa, usługowa oraz poszukiwanie, rozpoznawanie i wydobywanie kopalin ze złóż, a także działalność zawodowa, wykonywana w sposób zorganizowany i ciągły. Udzielanie przez powoda pożyczek pozwanemu nie miało ani charakteru zorganizowanego ani ciągłego ani nie cechowało się zarobkiem (co Sąd wyżej wyjaśnił).

Niezależnie od powyższego aby uwzględnić zarzut przedawnienia wynikający z powadzenia działalności gospodarczej, o którym mowa w art. 118 kc, działalność tę powinny prowadzić obydwie strony stosunku prawnego, a pozwany nie wykazał aby taką działalność prowadził.

W związku z powyższym Sąd nie uwzględnił trzyletniego zarzutu przedawnienia z art. 118 kc, na które powoływali się pozwani uznając, że udzielona pożyczka nie wynikała z działalności gospodarczej.

Zdaniem Sądu nie zasługują na uwzględnienie zarzuty pozwanych mówiące o tym, że zobowiązanie z umowy pożyczki wygasło przez dokonanie zapłaty tej należności. Z ustaleń faktycznych niniejszej sprawy wynika, że nie doszło do zwrotu pożyczki. Za niewiarygodne bowiem zostały uznane zeznania pozwanych P. K. oraz D. K., co do okoliczności rozliczenia z umowy pożyczki. Pozwani mimo ciężącego na nich ciężaru dowodu, zgodnie z art. 6 k.c. nie wykazali, że spłacili swoje zadłużenie z umowy pożyczki z dnia 31.07.2006 roku. W dodatku pozwany posłużył się sfalszowanym pokwitowaniem co w zupełności wyklucza jego wiarygodność.

W przedmiotowej sprawie zabezpieczeniem umowy pożyczki był również weksel in blanco wraz z deklaracją wekslową podpisaną przez P. i M. K. (1). Z deklaracji wekslowej i z weksla jednoznacznie nie wynika czy pozwana M. K. (1) była poręczycielką ale nie kwestionowała ona tego faktu przyznając na pierwszej rozprawie, że poręczyła całą umowę pożyczki przyjmując na siebie odpowiedzialność za niewypłacalność P. K. składając podpis na deklaracji jako wystawcy weksla.

Na marginesie należy dodać, że judykatura SN dopuszcza uznawanie za poręczenie pisma zatytułowanego "deklaracja wekslowa", jeżeli z jakichś powodów uchybiono awalowi wekslowemu. Jeżeli tzw. deklaracja wekslowa, upoważniająca uprawnionego posiadacza weksla in blanco do wypełnienia go w uzgodniony sposób, czyni - w zakresie zabezpieczenia spłaty długu wystawcy takiego weksla przez inne osoby składające deklarację - zadość przesłankom poręczenia cywilnego za dług przyszły, uzasadniona jest odpowiedzialność tych osób z umowy poręczenia (orz. SN z 22.10.1975 r., IV PR 162/75, OSN 1976, Nr 6, poz. 147 oraz glosy M. Bączyka, OSP 1978, Nr 1, poz. 15; M. K. Kozińskiego, PiP 1978, Nr 4, s. 168 i M. Piekarskiego, PiP 1978, Nr 8-9, s. 258).

Art. 881 k.c. stanowi, że poręczyciel jest odpowiedzialny jak współdłużnik solidarny. Skoro pozwana M. K. (1) poręczyła umowę pożyczki z dnia 31.07.2006 r., za niewykonanie zobowiązania pożyczkobiorcy P. K. odpowiadają solidarnie, dlatego też kwotę wynikającą z umowy pożyczki wraz z odsetkami maksymalnymi należało zasądzić solidarnie do pożyczkobiorcy P. K. oraz poręczycielki M. K. (1).

Kwotę 150000 zł wynikającą z umowy pożyczki z dnia 31.07.2006 r. Sąd zasądził z odsetkami maksymalnymi zgodnie z art. 359 § 2¹ i § 2² k.c. liczonymi od dnia 2.01.2007 r. do dnia 16 grudnia 2013 r. dalsze odsetki w wysokości ustawowej zostały zasądzone od dnia złożenia pozwu- według żądania powoda.

Strony w umowie pożyczki z dnia 31.07.2006 r. według swojego uznania określiły wysokość odsetek za opóźnienie w wysokości 6% w stosunku miesięcznym. Jednak według art. 359 § 2¹ k.c. maksymalna wysokość odsetek wynikających z czynności prawnej nie może w stosunku rocznym przekraczać czterokrotności wysokości stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego. Natomiast, jeżeli wysokość odsetek wynikających z czynności prawnej przekracza wysokość odsetek maksymalnych, należą się odsetki maksymalne (§ 2²).

Ponadto z umowy pożyczki z dnia 31.07.2006 roku jednoznacznie wynika, że termin palności całej kwoty wynikającej z umowy upływał w dniu 31.12.2006 roku. Dzień 1.01.2007 r. jest dniem wolnym od pracy zatem od dnia 2.01.2007 r. roku pożyczkobiorca pozostawał w opóźnieniu. A zgodnie z art. 481 §1 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe. Jednakże gdy wierzycielność jest oprocentowana według stopy wyższej niż stopa ustawowa, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy (§ 2).

W związku z powyższym Sąd posługując się internetowym kalkulatorem odsetek maksymalnych k. 136-137 ustalił, że od kwoty 150000 zł od dnia 2 stycznia 2007 r. do dnia 16 grudnia 2013 r. należne są odsetki w kwocie 237156,16 zł, które dodane do kwoty dłużnej 150 000 zł dały łączną wysokość należności powoda w kwocie 387156,16 zł, którą Sąd zasądził stanowiąc jak w pkt I wyroku.

W pozostałej części powództwo uległo oddaleniu, bowiem wyliczona przez powoda kwota odsetek była błędna /pkt II/.

Sąd uznał, iż od zgodnie z art.482 kc od zaległych odsetek można żądać odsetek ustawowych z chwilą wytoczenia o nie powództwa. Również powód mógł żądać odsetek maksymalnych od kwoty dłużnej tj. od kwoty 150000 zł. Jednak na ostatniej rozprawie zażądał zarówno od należności głównej jak i od skapitalizowanych odsetek- odsetek ustawowych, dlatego Sąd ostatecznie w oparciu o treść art.482 kc i art.481 par 2 kc zasądził odsetki ustawowe.

O kosztach postępowania Sąd orzekł według zasady wyrażonej w art. 100 k.p.c.-stosunkowo do uwzględnionego żądania, tj. zwrócił powodowi opłatę od zasądzonych roszczenia, wydatki wyłożone na biegłego i część kosztów adwokackich.

SSO Maria Tokarz